

Dr. Klaus Krämer püspök 2026-os nagyböjti főpásztori levele

„Adjatok nekik enni!” (Mk 6,37)

Kedves Testvérek!

A nagyböjti időszak kezdetén szeretettel üdvözöllek benneteket!

Az első nagyböjti vasárnap evangéliumában Máté evangélista arról számol be, hogy Jézust a Szentlélek a pusztába vezette. Miután negyven napig böjtölt, Jézus megéhezik. Mindannyian tudjuk: az éhség szűkítheti a látókörünket, úgyhogy csak a saját szükségleteinkre figyelünk. Aki éhes, hajlandó olyan dolgokra, amelyeket egyébként elutasítana. Jézus azonban ellenáll a kísértésnek. Nem hagyja magát elcsábítani. Nem ad teret a hatalom és a gazdagság csábításának. Jézus állhatatos marad, és egyedül Istennek ad dicsőséget, mert tudja: csak akkor tapasztalhatja meg az ember az élet teljességét, ha teljes mértékben Istenre koncentrálnak, mert „az ember nem csak kenyérrel él, hanem minden igével, amely Isten szájából származik”.

Márk evangélista is beszámol egy másik helyen az éhségről – azoknak az embereknek az éhségéről, akik Jézust egy távoli helyre követték, és most fáradtak és kimerültek. A tanítványok el akarják küldeni őket. Jézus így válaszol: „Adjatok nekik enni!” A tanítványoknak csak öt kenyérük és két haluk van. Jézus szavára megosztják az emberekkel, amijük van... és mindenki jóllakik. Megismerik az élet teljességét, amely egyedül Istentől származik!

Ha megnézzük a jelenlegi helyzetet hazánkban és a világban, ma is sok ember fáradtnak és kimerültnek tűnik. Igazságosságra vágnak, és békére és nyugalomra vágnak. Ez a vágy gyakran megjelenik aggodalmaikban és kérdéseikben is: Mit hoz a jövő, hová tartunk, mint társadalom, de mint egyház is? Tudom, hogy éppen most sokan felteszik ezeket a kérdéseket a mi egyházmegyénkben is. Bizonytalanok, mert nagy kihívások és változások előtt állunk.

Ebben a helyzetben mi, mint egyház, ma nem vagyunk sokkal jobb helyzetben, mint a tanítványok akkoriban: mi is újra és újra azt az érzést kapjuk, hogy ami nekünk van, az nem elég ahhoz, hogy valóban csillapítsa az emberek éhségét. Ki vitathatná komolyan, hogy az elmúlt években a rendelkezésünkre álló eszközök és lehetőségek csökkentek, és a belátható jövőben tovább fognak csökkenni. Az egyházközösségekhez tartozó hívek száma csökken, ahogyan azoké is, akik a jövőben főállásban közösségeink szolgálatában állnak majd. A rendelkezésre álló pénzügyi források jelentősen csökkenni fognak, és ezzel sok olyan dolog, ami ma még természetesnek tűnik számunkra, többé nem lesz finanszírozható. Ez mindannyiunkat érint, és tisztában vagyok azzal, hogy sokunkban milyen erősen érezhetőek ezek a bizonytalanságok: nagyok az aggodalmak a jövő miatt, a veszteségektől való félelem, az orientáció és az otthon kérdései.

Kedves testvéreim, még ebben a nehéz helyzetben is minden okunk megvan arra, hogy ne csüggedjünk el: mert bár sok minden megváltozott és még sok minden fog változni, bízhatunk abban, hogy Isten Egyházként ebben a változások és átalakulások idején is vezet minket. Akárcsak a tanítványok

annak idején, ma is biztosak lehetünk abban, hogy Jézus nem hagy el minket, hanem velünk jár és megerősít minket utunkon. Arra hív minket, hogy tekintetünket a jövőre irányítsuk. Meg kell tanulnunk érzékelni, hogy Isten Lelke hová akar minket vezetni egyházként. Hogyan értelmezzük a jelenlegi helyzetet a hitünkben? Milyen jeleket veszünk észre a korunkban? Milyen döntéseket kell meghoznunk ahhoz, hogy ne csak intézményként maradjunk fenn, hanem még világosabban és határozottabban élhessük meg hivatásunkat? Hiszen hivatásunk az, hogy tanúskodjunk Isten szeretetének örömhíréről, amely minden embert el akar érni – éppen és különösen a mai időkben!

Egyházmegyeként elindultunk egy úton: hogyan tudunk válaszolni a kihívásokra, és közben is Jézus Krisztus Egyháza maradni, sőt még inkább azzá válni? Püspökként fontos számomra, hogy ezt az utat szinodális egyházként együtt járjuk be. Ezért az elmúlt évben intenzíven tanácskoztunk jövőbeli folyamatunk első irányvonalairól: a egyházmegyei tanácsban, a papi tanácsban és az esperesek konferenciáján – az egyes esperesi hivatalokban, a különböző szakmai csoportokkal és egy nyílt részvételi formában. Ennek eredményeként egy nagy konszenzuson alapuló alapirányvonal alakult ki. Legfontosabb célunk a helyi egyházi élet megőrzése és támogatása. Az egyház ott él, ahol az emberek összegyűlnek, hogy meghallgassák Isten szavát és együtt ünnepeljék hitüket – az Eucharisztia ünneplésében és a különböző istentiszteletek sokféleségében. Az egyház ott él, ahol az emberek sokféle módon megosztják egymással életüket és hitüket. Ez a jövőben sem fog változni.

Számomra fontos, hogy a helyi egyház közel maradjon az emberekhez. Minden megkeresztelt emberből táplálkozik – minden egyes ember elkötelezettségéből. Sok nő és férfi, gyermek és fiatal vesz részt a munkában az egyházmegyéinkben, nagyon különböző helyeken. Püspökként nagyon hálás vagyok ezért, és ez nagy bizalommal tölt el a jövő iránt. Keresztelt, érett keresztényekként Önök felhatalmazást kaptak arra, hogy helyben aktívan cselekedjenek és közreműködjenek. Az elkötelezett keresztények alakítják a helyi egyházat – ez a közösségünk kincse. A keresztelezés felelősséget és képességeket ad nekünk, hogy konkrétan cselekedjünk és alakítsuk a helyi közösséget: az együttélésben, a mások szolgálatában, a közösségben és az istentiszteletben. Ezért döntő fontosságú, hogy a helyi egyház a strukturális változások ellenére is élénk maradjon.

Annak érdekében, hogy ezt a hálózatot a jövőben is jól tudjuk támogatni, nagyobb egyházközségeket szeretnénk létrehozni, amelyek a lelkipásztori vezetést és az adminisztrációt látják el az adott területen. Szeretettel meghívom Önöket, hogy egyházközségeikben, lelkipásztori egységekben és esperességekben vitassák meg és tanácskozzanak arról, hogyan tudnak a jövőben még szorosabban együttműködni szomszédos egyházközségeikkel. Milyen prioritásokat kell és lehet meghatározni, hogy Jézus Krisztus egyházának profilja még jobban felismerhető legyen? Hol tudunk együttműködni másokkal a környezetünkben, hogy közösen elkötelezzük magunkat azokért az emberekért, akikkel mi együtt élünk.

Mint Szent Márton egyházmegye, mi is szeretnénk követni egyházmegyei védőszentünk példáját. Márton megtapasztalta, hogy a megosztás nem szegényít, hanem hogy aki megosztja, az végül maga is gazdag ajándékot kap: a szegény emberben, akivel Márton megosztotta kabátját, maga Jézus

Krisztus jelent meg előtte. Márton ugyanazt a tapasztalatot szerezte, mint a tanítványok a kenyérszaporításkor: ha Jézus szellemében megosztjuk egymással azt, amink van, az mindenki számára áldássá válik. Akkor kialakul egy szeretet és szolidaritás területe, ahol megtapasztalhatjuk az élet teljességét, amelyet mindnyájunknak megígértek.

Egyházként ott sugározzuk a reményt és a bizakodást, ahol tudatosan Jézus Krisztusra figyelünk, ahol cselekedeteinkben őt vesszük példaképül, ahol vele együtt bízunk az Atyában, és éberén figyeljük a kor jeleit. Ha következetesen járjuk ezt az utat, egyházként áldásos hatást gyakorlunk a különböző helyeken, mert éljük a reményt, amely betölt minket, és továbbadjuk másoknak.

Jézus örömhíre ma is aktuális – ebben mélyen meg vagyok győződve. Mindig egy lépéssel előttünk jár, és mutatja nekünk az utat. Bátorít minket, hogy a kihívásokban, amelyekkel szembesülünk, fedezzük fel Isten hívását, és lépünk be azokra az új utakra, amelyeken Isten Lelke vezetni akar minket. Ha vele haladunk, lépésről lépésre legyőzzük habozásunkat és aggályainkat, mert érezni fogjuk, hogy a bizalom, az öröm és az erő növekszik – lépésről lépésre!

Induljunk tehát útnak, induljunk együtt útnak Szinodális Egyházként. És kövessük Jézus tanítványainak adott útmutató szavait: „Adjatok nekik enni!” Ha Jézus nevében megosztjuk másokkal azt, amink van, érezni fogjuk, hogy ez nem csak elég, hanem továbbvisz minket, előrevisz minket – a jövő felé, amelyre remény zarándokaként törekedhetünk. Kedves nővérek és testvérek, szeretettel meghívom Önöket, hogy egyházmegyeként együtt tegyük meg ezt a remény zarándokútját!

Legyen ez a húsvéti bűnbánati idő mindannyiunk számára egy olyan időszak, amikor újra Istenre és irgalmas szeretetére összpontosítunk. Áldott napokat kívánok mindannyiuknak a húsvétra való felkészülésben!

Szeretettel

Püspökük, Dr. Klaus Krämer

Rottenburg am Neckar, Urunk bemutatásának ünnepélyén, 2026. február 2-án